

МІЖНАРОДНИЙ КОМЕРЦІЙНИЙ АРБІТРАЖ

УДК 341.63

ПРУСЕНКО Г. Є.,

здобувач кафедри правосуддя
Київського національного університету імені Тараса Шевченка

ПОВНОВАЖЕННЯ АРБІТРАЖНОГО СКЛАДУ ЗАСТОСОВУВАТИ ЗАБЕЗПЕЧУВАЛЬНІ ЗАХОДИ

Анотація. Статтю присвячено аналізу повноважень арбітражу із забезпечення позову, зокрема проблемних питань, які виникають під час застосування забезпечувальних заходів у міжнародному комерційному арбітражі. У статті досліджуються процедури вжиття заходів забезпечення позову відповідно до принципів типового законодавства, регламентів авторитетних арбітражних установ, скорочених процедур проведення арбітражу.

Ключові слова: міжнародний комерційний арбітраж, забезпечувальні заходи, захист прав арбітражем, арбітражна угода, повноваження арбітражного складу, Типовий закон ЮНСІТРАЛ, скорочені арбітражні процедури.

Постановка проблеми. Застосування забезпечувальних заходів у міжнародному комерційному арбітражі може полягати в підтриманні статус-кво щодо вирішення спору, збереженні доказів у справі, збереженні майна або матеріальних коштів, за рахунок чого може бути в подальшому ефективно виконане рішення арбітражу по суті спору.

Питання доступності арбітражних забезпечувальних заходів залишається проблемним, і навіть сама здатність арбітражного складу вживати заходи забезпечення позову є значною мірою обмеженою, хоча національне та типове законодавство, регламенти міжнародних арбітражних установ переважно надають арбітражу таке повноваження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Українські й зарубіжні дослідники міжнародного комерційного арбітражу (зокрема, В.М. Захватаєв, Ю.Д. Притика, Г.А. Цірат, Д. Бусі, Р. Вербіцкі, А. Єсілірмак, С.В. Ніколюкін,

М. Рот) звертають у своїх працях увагу на проблему забезпечення позову арбітражем. Дослідники наполягають на тому, що функціональне значення забезпечувальних заходів є надважливим, оскільки з початкової стадії арбітражного розгляду (а в деяких випадках навіть до формування арбітражу) може виникати низка проблем, що матимуть визначальний вплив на остаточне вирішення спору. Як правило, правова проблема забезпечення позову в третейському (арбітражному) судочинстві розглядається в контексті потреби вдосконалення механізмів взаємодії арбітражу й державного суду. Однак доки ключові проблеми, що виникають під час забезпечення позову арбітрами, залишаються невирішеними, доктрина продовжує пошуки можливостей ефективного застосування забезпечувальних заходів арбітражним складом.

Метою статті є аналіз повноважень арбітражу із забезпечення позову, а також проблем, які виникають під час застосування забезпечувальних заходів арбітражним складом.

Виклад основного матеріалу дослідження. Арбітражний трибунал іноді називають «природним суддею», оскільки арбітр знаходиться в найкращій позиції для того, щоб оцінити шанси на успішне вирішення спору по суті; він здатний належним чином оцінити вплив, який забезпечувальні заходи можуть здійснити на сторони й арбітражний розгляд. Арбітри також мають більше можливостей встановити, коли позов про забезпечення позову використовується для тактичних цілей. Крім того, надання арбітражному складу повноважень застосовувати забезпечувальні заходи запобігає непотрібним витратам і затримкам, що супроводжують подання відповідного позову до державного суду [1, с. 597].

Повноваження арбітражного складу забезпечувати позов встановлюється відповідно до права, обраного сторонами в арбітражній угоді, або за відсутності визначеного сторонами права, що застосовуватиметься до суті спору, відповідно до права місця проведення арбітражу.

Умови арбітражної угоди, що стосуються різних етапів розгляду спорів міжнародним комерційним арбітражем, дозволяють встановити наявність волевиявлення сторін із розгляду спору, що виникнув, у арбітражі, визначити компетентний арбітражний орган із розгляду спору, виключити можливість оспорювання компетенції арбітражу та мінімізувати проблеми, пов'язані з виконанням арбітражного рішення. Сторони угоди, обираючи застосовуване право, можуть включити в арбітражну угоду умову про те, що всі спори, що виникнуть із неї, будуть вирішуватися відповідно до національного законодавства певної країни, загальних принципів права, торгових звичаїв (наприклад, Інкотермс), норм міжнародного торгового права (*lex mercatoria*), міжнародних договорів [2, с. 103, 112–113].

Арбітраж вживає забезпечувальні заходи у формі процесуального наказу (*procedural order*) або проміжного рішення (*interim award*). Як наголошує М. Рот, якщо перший різновид є більш неформальним, то останній є більш формальним. Різні арбітражні регламенти надають арбітрам широ-

ку свободу дій щодо обрання форми процесуального акта. Користуючись можливістю альтернативи щодо вжиття наказу або ухвалення проміжного рішення, арбітражний склад розглядатиме конкретний захід, про який вносить клопотання сторона угоди, тобто процесуальний або договірний за своєю правовою природою, а також право, що застосовується до суті спору. На практиці арбітри, як правило, вживають більш неформальний забезпечувальний захід у формі процесуального наказу, оскільки проміжне рішення може здаватися занадто подібним до остаточного рішення в справі [3, с. 429–430].

У міжнародному комерційному арбітражі забезпечувальні заходи найчастіше стосуються заборони вивозу товарів або активів із місця їх перебування або за межі конкретної юрисдикції, заборони продажу або іншого відчуження майна, внесення грошової гарантії, депозиту. На відміну від судових процедур, де питання забезпечення позову в усіх країнах врегульоване національним процесуальним законодавством досить ґрунтовно, в арбітражі в цій галузі існує низка прогалин, які іноді ставлять під сумнів можливість реального виконання міжнародного арбітражного рішення. Саме із цих причин реформування сучасного міжнародного арбітражного законодавства переважно націлено на усунення недоліків у забезпечувальній сфері та створення єдиного правового режиму забезпечувальних заходів [4, с. 789].

На практиці арбітри неохоче використовують свої повноваження застосовувати забезпечувальні заходи, оскільки, як вважає М. Рот, не бажають справити хибне враження про те, що рішення в справі прийнято заздалегідь, до остаточного встановлення всіх фактів або на користь однієї зі сторін [3, с. 428].

Закон України «Про міжнародний комерційний арбітраж» лише торкається питання забезпечувальних заходів арбітражу в одній статті, положеннями якої передбачено, що арбітраж (третейський суд) на прохання будь-якої сторони може розпорядитися про вжиття забезпечувальних заходів щодо предмета спору, які він вважає необхідними (ст. 17 «Повноваження третейського суду давати розпорядження про вжиття забезпечувальних заходів»).

У різних країнах законодавці впровадили детальні процедури, відповідно до яких сторони арбітражного розгляду можуть за встановлених умов клопотати про вжиття забезпечувальних заходів. Наприклад, згідно з ч. 1 ст. 24 чинної редакції Правил вирішення міжнародних спорів ICDR, що діють із 1 червня 2014 р., на прохання будь-якої зі сторін арбітражний суд може призначити або ухвалити рішення про будь-які проміжні або охоронні заходи, які визнає необхідними, у тому числі судової заборони й заходи, спрямовані на захист або збереження майна. Відповідно до ч. 2 зазначеної статті таке рішення може мати форму проміжного наказу (*interim order*) або рішення (*interim award*) [7].

Подібно до того, як ст. 9 Типового закону ЮНСІТРАЛ надає державному суду право ухвалювати за позовом сторони арбітражної угоди рішення

про застосування тих або інших забезпечувальних заходів, ст. 17 Типового закону ЮНСІТРАЛ надає відповідне право арбітражу. З практичної точки зору, як зауважує В.М. Захватаєв, право, що надається арбітражу, передбачає, що за відсутності угоди сторін про інше ст. 17 надає сторонам додаткову можливість забезпечити реалізацію їхніх прав у межах арбітражного процесу без звернення до державного суду [4, с. 781].

У п. 1 ст. 17А Типового закону ЮНСІТРАЛ сформульовано вимоги для застосування забезпечувальних заходів арбітражем: існування значної ймовірності того, що якщо зазначений захід не буде застосований, це може призвести до шкоди, яку присуджені збитки достатньою мірою не покритуть, і що ця шкода може бути завдана стороні, проти якої направлений забезпечувальний захід, якщо його буде застосовано; існує розумна вірогідність того, що сторона, яка заявила клопотання про застосування заходу, досягне успіху щодо його задоволення під час розгляду справи по суті. Пункт 2 зазначеної статті містить уточнення про те, що відповідні вимоги застосовуються лише в тій мірі, у якій арбітраж вважатиме їх доречними.

Прикладами проміжних забезпечувальних заходів, спрямованих на передбачення або зменшення збитків, є, зокрема, заходи, що мають на меті збереження або зберігання товарів або продаж швидкопсувних продуктів, що є предметом спору. Під час розробки Типового закону ЮНСІТРАЛ пропонувалося також включити в його текст спеціальні положення зі застосування арбітражем заходів забезпечення позову. Зокрема, ідеться про такі заходи, як розпорядження про передачу товарів на зберігання третьої сторони, про продаж швидкопсувних продуктів, про накладення арешту на активи або вилучення активів. Підіймалося також питання про те, чи може арбітраж застосовувати подібні заходи без надання йому сторонами необхідних повноважень. Крім того, пропонувалося визначити в Типовому законі ЮНСІТРАЛ перелік застосовуваних заходів і сформулювати положення про надання судами сприяння щодо наділення забезпечувальних постанов арбітражу обов'язковою силою [4, с. 781].

Е. Коллінз визначає перелік перешкод ефективному забезпеченню позову арбітражем [5, с. 322–335].

1. *Хронометраж.* Головною перешкодою на шляху отримання забезпечувальних заходів в арбітражі є наявність арбітра (сформованого арбітражного складу, термінового арбітра) для розгляду клопотання. Багато процедур із формування арбітражного складу, особливо ті, що передбачають більш ніж одного арбітра, є складними й копіткими. Навіть коли арбітражний склад сформовано, повинен існувати розклад подання клопотань, оскільки арбітраж має вислухати обидві сторони з відповідного питання; далі має бути прийняте рішення по суті клопотання. Процедурні терміни можуть значною мірою вплинути на можливість сторони арбітражної угоди отримати забезпечення позову в необхідний період часу.

2. *Доступність забезпечувального заходу.* Більшість арбітражних регламентів вказують на конкретну форму (форми) забезпечувального заходу,

який може вживати арбітраж. У деяких регламентах, проте, зазначається, що арбітр, який приймає рішення про вжиття забезпечувальних заходів, може застосувати форму заходу на свій розсуд, яку визнає необхідною.

Частиною 1 ст. 28 Арбітражного регламенту Міжнародної торгової палати досить розпливчато передбачено, що якщо сторони не домовилися про інше, арбітражний склад після отримання справи може на прохання будь-якої сторони видати наказ про прийняття проміжних або забезпечувальних заходів, які він вважатиме слушними. Арбітражний склад може обумовити вжиття таких заходів наданням адекватного забезпечення стороною, яка заявила відповідне клопотання. Такі заходи можуть бути прийняті у формі вмотивованого наказу або арбітражного рішення, якщо арбітражний склад визнає це необхідним [8].

3. *Критерії, якими керується арбітражний склад*, також відіграватимуть важливу роль у визначенні того, чи застосує арбітраж заходи забезпечення позову. Критерії широко варіюються залежно від державного суду, арбітражного інституту. Е. Коллінз зазначає, що державні суди Сполучених Штатів Америки у своїй практиці, як правило, демонструють високу ймовірність успіху у випадку загрози невинної шкоди; інші правові системи можуть вимагати доведення імовірних причин або невідкладних обставин, що обумовлюють необхідність вжиття забезпечувальних заходів [5, с. 323].

4. *Звернення до виконання*. У сторін арбітражної угоди повинна бути можливість звернути до виконання вжиті арбітражем забезпечувальні заходи в разі, якщо сторона, щодо якої їх було застосовано, відмовиться виконувати припис арбітражного складу в добровільному порядку. У Сполучених Штатах Америки низка державних судів відмовляла у визнанні арбітражних заходів забезпечення позову, посилаючись на те, що рішення про вжиття таких заходів не були остаточними рішеннями в справі. Інші американські суди дотримуються позиції, що арбітражні забезпечувальні заходи мають перевірятися й виконуватися в судовому порядку, виходячи з точки зору, що тимчасове справедливе забезпечення позову необхідне для запобігання унеможливленню виконання остаточного рішення в справі, слугує чіткій функції, а відповідно, такі рішення є остаточними [5, с. 324–325].

5. *Доарбітражне забезпечення позову*. Згідно з положеннями ст. 11 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж» та ст. 27 Регламенту Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті України сторони арбітражної угоди можуть за власним розсудом узгодити процедуру призначення арбітра (арбітрів) за умови дотримання законодавства. У разі відсутності такої домовленості при арбітражі з трьома арбітрами кожна сторона призначає одного арбітра, і двоє призначених таким чином арбітрів призначають третього арбітра; при арбітражі з одноособовим арбітром сторони домовляються про вибір арбітра. Проте, якщо сторона не призначить арбітра протягом 30 днів після отримання прохання на це від другої сторони або якщо двоє арбітрів протягом 30 днів із моменту їх призначення не домовляться про призна-

чення третього арбітра, або при арбітражі з одноособовим арбітром, якщо сторони не домовляться про вибір арбітра, на прохання будь-якої сторони арбітр призначається президентом Торгово-промислової палати України.

Формування арбітражного складу, таким чином, відбувається досить тривалий час, а забезпечувальні заходи, як зазначалося, можуть бути необхідні до призначення арбітрів.

Арбітражні інститути з метою пошуку можливості вжиття забезпечувальних заходів до формування арбітражного складу, запровадили дві основні процедури: прискорення формування арбітражу та призначення доарбітражного третейського судді (англ. pre-tribunal referee, pre-arbitral referee). Проте стосовно доарбітражного третейського розгляду залишається відкритим питання про повноваження сформованого арбітражного складу змінити, призупинити або припинити дію рішень термінового арбітра.

6. Забезпечення позову ex parte. Типовий закон ЮНСІТРАЛ визнає вжиття забезпечувальних заходів ex parte у формі попередніх постанов (preliminary awards). Згідно з положеннями ст. 17В Типового закону ЮНСІТРАЛ, якщо сторони не домовилися про інше, сторона арбітражної угоди може подати, не повідомляючи про це іншу сторону, клопотання про вжиття забезпечувального заходу разом із клопотанням про винесення попередньої постанови. Арбітраж може винести попередню постанову, якщо вважатиме, що попереднє розкриття інформації про клопотання може нанести шкоди меті заходу.

Забезпечувальні заходи ex parte – це забезпечувальні заходи, вжиті без гарантування попереднього слухання сторони угоди, щодо якої вживається захід. Щодо застосування забезпечувальних заходів ex parte існує дві основні наукових точки зору. Відповідно до першого погляду забезпечувальні заходи ex parte суперечать принципам чесності, прозорості, рівності, що є насамперед важливими в арбітражі через відсутність апеляційного провадження. Навпаки, згідно з протилежною точкою зору терміновість як один із принципів забезпечення позову вимагає наявності елемента раптовості, що збільшує вірогідність уникнення потенційної шкоди [3, с. 430]. Типовий закон ЮНСІТРАЛ встановлює жорсткі часові межі дії попередньої постанови ex parte: строк її дії становить двадцять днів після винесення такої постанови арбітражним складом.

Варто зауважити, що згідно з Нью-Йоркською конвенцією 1958 р. рішення ex parte не можна звернути до виконання, оскільки відповідно до п. «b» ч. 1 ст. 5 Нью-Йоркської конвенції у визнанні та зверненні до виконання арбітражного рішення може бути відмовлено на прохання тієї сторони, проти якої воно направлено, якщо ця сторона надасть компетентній владі за місцем, де вимагається визнання та звернення до виконання, докази того, що її не було належним чином повідомлено про призначення арбітра чи про арбітражний розгляд або за інших причин вона не могла надати пояснень.

7. Позиція державних судів. Можна виокремити декілька ситуацій, під час яких звернення до державного суду залишається необхідним: ефектив-

не забезпечення позову *ex parte*, коли одна зі сторін вмотивовано має сумніви щодо доброї волі іншої сторони, а також застосування забезпечувальних заходів стосовно третіх осіб, які володіють інформацією або активами, пов'язаними з арбітражним розглядом.

Якщо ст. 9 Типового закону ЮНСІТРАЛ дозволяє стороні звернутися до державного суду з клопотанням про застосування будь-яких забезпечувальних заходів, не заборонених законом, у тому числі, наприклад, стосовно майна, що перебуває в третій особі та не є предметом спору, забезпечувальні заходи, передбачені ст. 17 Типового закону ЮНСІТРАЛ, мають, як зазначає В.М. Захватаєв, обмежений характер (можуть бути адресовані лише відповідній стороні (сторонам) спору, можуть стосуватися лише безпосередньо предмета спору).

Таке обмеження викликане, на думку дослідника, специфікою правової природи арбітражних відносин. Забезпечувальні заходи, що застосовуються арбітражем, засновані на його обмеженій компетенції, яка постає винятково з арбітражної угоди та не може бути розширена через припис нормативно-правового акта, якщо суперечить обопільному волевиявленню сторін арбітражної угоди. Саме тому ст. 17 надає сторонам право домовлятися щодо будь-яких інших умов, ніж ті, що містяться в статті. Водночас правова природа компетенції арбітражного суду не дозволяє арбітражу застосовувати заходи, що виходять за межі безпосередніх правовідносин між сторонами спору, або заходи, які пов'язані з інтересами третіх осіб [4, с. 782].

8. *Скорочені процедури*. Прискорення остаточного вирішення справи арбітражним складом може бути альтернативою забезпеченню позову, оскільки розгляд клопотання про застосування запобіжних заходів, як наголошує Е. Коллінз, відкладає вирішення справи в цілому [5, с. 334]. Скороченим процедурам, порівняно з вжиттям забезпечувальних заходів, теоретично може навіть надаватися перевага, проте лише у випадках, коли проблеми сторін потребують відносно швидкого, проте не термінового вирішення.

Зокрема, Арбітражний регламент Китайської міжнародної економічної та торговельної комісії від 4 листопада 2014 р. (дійсний із 1 січня 2015 р.) передбачає в ст. 56 можливість проведення арбітражного розгляду за спрощеною процедурою у випадках, коли сума позову не перевищує 5 мільйонів юанів, якщо інше не погоджено сторонами, або коли сума позову перевищує 5 мільйонів юанів, проте одна зі сторін подає заяву про проведення арбітражного розгляду за скороченою процедурою, а інша сторона погоджується на це в письмовій формі; або обидві сторони арбітражної угоди домовилися про застосування спрощеної процедури арбітражного розгляду [9].

В Арбітражному регламенті Японської асоціації комерційного арбітражу, дійсному з 1 лютого 2014 р., скороченим процедурам присвячено розділ VI, згідно зі ст. 53 якого скорочені процедури проводяться, якщо сторона арбітражної угоди повідомляє Японську асоціацію комерційного арбітражу в письмовій формі про домовленість між сторонами про перехід до скорочених процедур, а також у випадках, коли сума позову не перевищує 20 міль-

йонів ієн або коли сума позову перевищує 20 мільйонів ієн, проте сторони погодили в письмовій формі розгляд за скороченою процедурою [10].

Статтею 42 Швейцарських правил міжнародного арбітражу в редакції 2012 р. також передбачено можливість проведення скороченої процедури розгляду за умови наявності домовленості сторін (ст. 42) у всіх справах, у яких сума позову не перевищує 1 мільйона швейцарських франків [11].

Арбітражний регламент Міжнародного центру вирішення інвестиційних спорів (ICSID) містить правило 26, яким регламентовано терміни арбітражного розгляду. Зокрема, зазначається, що терміни можуть бути встановлені арбітражним складом шляхом призначення дат завершення різних стадій розгляду [12].

Відповідно до положень ч. 1 ст. 38 Арбітражного регламенту Міжнародної торгової палати в редакції 2012 р. сторони можуть домовитися про скорочення строків, передбачених у регламенті, із застереженням про те, що якщо така домовленість досягнута після формування арбітражного складу, вона вступає в силу лише після схвалення арбітражем.

Всесвітня організація інтелектуальної власності запровадила окремий Регламент скороченого арбітражу (WIPO Expedited Arbitration Rules), що станом на 1 вересня 2015 р. діє в редакції від 1 червня 2014 р. [13]. Скорочений арбітраж здійснюється в стислі строки й потребує менших витрат. Реєстраційний внесок та адміністративний збір є нижчими, ніж в арбітражному розгляді, проведеному відповідно до Арбітражного регламенту Всесвітньої організації інтелектуальної власності. Фіксований гонорар арбітра застосовується до розгляду спорів, сума позову в яких дорівнює 10 мільйонів доларів США. Якщо сторони не домовилися про інше, спори за скороченою процедурою арбітр завжди розглядає одноособово. Строки будь-яких слухань є стислими й не можуть перевищувати трьох днів. Часові межі стадій арбітражного розгляду значно скорочені порівняно з арбітражним розглядом за стандартною процедурою; загалом розгляд справи повинен бути завершений протягом трьох місяців (порівняно з дев'ятьма місяцями за Арбітражним регламентом Всесвітньої організації інтелектуальної власності) з моменту формування арбітражного складу, після чого остаточне рішення в справі має бути винесене протягом одного місяця (протягом трьох місяців згідно з Арбітражним регламентом Всесвітньої організації інтелектуальної власності).

Р. Вербіцкі визначає перелік випадків, у яких можливість арбітражу застосовувати забезпечувальні заходи може бути обмежена або знівельована:

- термінова потреба в застосуванні заходів забезпечення позову до формування арбітражного складу;
- незважаючи на те, що арбітри можуть мати знання, у тому числі спеціальні, необхідні для вирішення істотних питань спору, вони можуть не вважати функцією арбітражу або частиною своїх повноважень забезпечення позову;
- рішення арбітражу щодо застосування забезпечувальних заходів може бути складно звернути до виконання;

- щоб бути ефективними, забезпечувальні заходи можуть потребувати залучення третіх осіб, щодо яких арбітри не мають юрисдикції;
- юрисдикція арбітражу щодо застосування забезпечувальних заходів може бути обмежена правом, що застосовується до арбітражного розгляду, відповідно до умов арбітражної угоди [6, с. 91].

Висновки. Сторона арбітражної угоди, що бажає отримати забезпечення позову, у більшості випадків буде вимушена клопотати про підтримку арбітражу державним судом, чого, вірогідно, бажала уникнути, коли погоджувалася вирішувати спір у порядку альтернативного судочинства. Державний суд натомість може відмовити в застосуванні забезпечувальних заходів, посилаючись на несумісність такого клопотання з арбітражною угодою, або з позиції невтручання.

Можливості сторін арбітражної угоди щодо отримання ефективного забезпечення позову, коли це є необхідним, можна розширити, згідно з усталеною світовою практикою, шляхом впровадження практики застосування процедур термінового арбітражу та скорочених процедур арбітражного розгляду.

Література:

1. Bucy D.R. How to Best Protect Party Rights: The Future of Interim Relief in International Commercial Arbitration Under the Amended UNCITRAL Model Law / D.R. Bucy // American University International Law Review. – 2010. – № 3. – P. 579–609.
2. Николюкин С.В. Международный коммерческий арбитраж / С.В. Николюкин. – М. : Юстицинформ, 2010. – 216 с.
3. Roth M. Interim Measures / M. Roth // Journal of Dispute Resolution. – 2012. – Issue 2. – P. 425–435.
4. Захватаев В.Н. Комментарий к мировой практике международного коммерческого арбитража / В.Н. Захватаев. – К. : Алерта, 2015. – 906 с.
5. Collins E. Pre-Tribunal Emergency Relief in International Commercial Arbitration / E. Collins // Loyola University Chicago International Law Review. – 2012. – Vol. 10. – Issue 1. – P. 105–118.
6. Werbicki R. Arbitral Interim Measures: Fact or Fiction / R. Werbicki // Handbook on International Arbitration & ADR. – 2nd ed. – 2010. – P. 89–103. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.steptoe.com/assets/htmldocuments/11-ch8-Werbicki.pdf>.
7. American Arbitration Association (AAA) and the International Centre for Dispute Resolution (ICDR) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.icdr.org>.
8. ICC Rules of Arbitration in several languages [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.iccwbo.org/Products-and-Services/Arbitration-and-ADR/Arbitration/Rules-of-arbitration/Download-ICC-Rules-of-Arbitration/ICC-Rules-of-Arbitration-in-several-languages>.
9. China International Economic and Trade Arbitration Commission [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.cietac.org/index.cms>.
10. Commercial Arbitration Rules and Mediation Procedures [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.jcaa.or.jp/e/arbitration/docs/Arbitration_Rules_2014e.pdf.

11. Swiss Chambers' Arbitration Institution [Электронный ресурс]. – Режим доступа : https://www.swissarbitration.org/sa/download/SRIA_english_2012.pdf.
12. Chapter III General Procedural Provisions [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <https://icsid.worldbank.org/ICSID/StaticFiles/basicdoc/partF-chap03.htm>.
13. WIPO Expedited Arbitration Rules [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.wipo.int/amc/en/arbitration/expedited-rules/newrules.html>.

Прусенко Г. Е. Полномочия состава арбитража применять обеспечительные меры

Аннотация. Статья посвящена анализу полномочий арбитража в сфере обеспечения иска, в частности проблемных вопросов, которые возникают в ходе применения обеспечительных мер в международном коммерческом арбитраже. В статье исследуются процедуры применения мер обеспечения иска в соответствии с принципами типового законодательства, регламентами авторитетных институциональных арбитражей, сокращенными процедурами проведения арбитража.

Ключевые слова: международный коммерческий арбитраж, обеспечительные меры, защита прав арбитражем, арбитражное соглашение, полномочия арбитражного состава, Типовой закон ЮНСИТРАЛ, срочные арбитражные процедуры.

Prusenko G. Jurisdiction of arbitral tribunal to grant provisional measures

Summary. The present article analyzes the powers of arbitration in the field of granting provisional relief, particularly, the problematic issues that arise in the application of provisional measures in international commercial arbitration. The procedures of granting provisional measures that are suggested in accordance with the model legislation principles, rules of the authoritative arbitration institutions, expedited arbitration procedures are examined. The author points out that a party of arbitration agreement, to ensure the claim, in most cases, will have to apply for support to the competent court, what was, probably, undesirable, when the decision to settle the dispute through alternative proceedings was taken. The capability of parties to arbitration agreement for obtaining the effective provisional relief, when it is necessary, can be extended in accordance with established international practice by implementing emergency arbitration and expedited arbitration procedures. Expedited arbitration, in comparison to provisional measures can be, theoretically, even preferable, but only in cases when the parties seek fast, but not immediate solution.

Key words: international commercial arbitration, provisional measures, protection of rights in arbitration, arbitration agreement, powers of arbitral tribunal, UNCITRAL Model Law, expedited arbitration.